

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. w upadłości
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego P. M.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża masy upadłości spółki B. kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 maja 2014 r., oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2013 r. Zaskarżoną decyzją ustalono, że zainteresowany P. M., jako wykonujący na rzecz spółki pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalno-rentowym i wypadkowemu w okresie od dnia 11 do 28

lutego 2005 r., a spółka jako płatnik jest zobowiązana do opłacenia z tego tytułu składek.

Według przyjętych ustaleń, zainteresowanego i spółkę - firmę usługową prowadzącą między innymi usługi outsourcingowe - łączyła umowa nazwana przez jej strony umową o dzieło, na podstawie której zainteresowany miał wykonać na terenie zakładu C. określoną partię zestawów promocyjnych zamówionych przez tego producenta chemii gospodarczej w Spółce B.. Jego czynności polegały na złożeniu kartonika, doborze i zapakowaniu kosmetyków.

Sąd Apelacyjny rozważył, że takie czynności są charakterystyczne dla umowy o świadczenie usług, która jest umową starannego działania i wbrew nadanej im nazwie - umowa o dzieło - umowę stron zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług, z tytułu których powstaje obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.).

Skarga kasacyjna płatnika została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, a wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wymieniał przyczyny ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy gotowy zestaw promocyjny produktów kosmetycznych obejmujący określoną ilość składników wchodzących w skład zestawu oraz wymagający jego przygotowania od podstaw tj. od złożenia kartonika, przez odpowiedni dobór elementów składowych, aż po jego zapakowanie jest dziełem tj. wytworem indywidualnym wykonawcy”.

Podniósł też, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa materialnego wskazane w podstawach skargi.

Organ ubezpieczeń społecznych wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani – oczywiście – do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.). W związku z tym konieczne jest sformułowanie w uzasadnieniu wniosku istotnych wątpliwości, których wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, w powiązaniu i na tle konkretnych przepisów prawnych. Wymagane jest także uzasadnienie tej przyczyny kasacyjnej w sposób zbliżony do obowiązującego przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.).

W sprawie niniejszej postawiono wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze wskazaniem na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże sformułowano w nim zagadnienie, które nie ma waloru zagadnienia prawnego. Kwalifikacja umowy stron nie budzi kontrowersji ani rozbieżnych ocen w sprawie, w której ustalono, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem umów zawieranych między skarżącym i zainteresowaną, a realizacja umowy polegała na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności. Te stwierdzenia wypływają z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona jest nielogiczne, gdy przedstawia się istotny problem prawny wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także nietrafne, skoro z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań,

nie wynika, że przytoczone w niej podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 102 k.p.c.